

SECȚIUNEA I (1:1-6:7)

Proclamarea lui Isus cu orice preț ca Mesia promis de Vechiul Testament

1. Proclamarea și dovedirea lui Isus ca fiind Mesia promis de Vechiul Testament (1:1-3:26)
2. Stăruința în proclamarea mesajului în ciuda atacurilor din interior și exterior (4:1-6:7)

1. Proclamarea și dovedirea lui Isus ca fiind Mesia promis de Vechiul Testament (1:1-3:26)

A) 1:1-11 Înălțarea lui Isus

- i) v.1-2 *Legătura cărții cu Evanghelia***
- ii) v.3 *Pregătirea apostolilor timp de patruzeci de zile***
- iii) v.4-6 *Promisiunea primirii botezului cu Duhul Sfânt***
- iv) v. 7-8 *Mandatul de a fi martori până la marginile pământului***
- v) v. 9-11 *Promisiunea revenirii lui Isus***

i) 1:1-2 *Legătura cărții cu Evanghelia*

Primele două versete subliniază că *Faptele Apostolilor* este o continuare logică și naturală a *Evangheliei după Luca*. Luca ne spune că în *Evanghelia* a vorbit despre “tot ce a ÎNCEPUT Isus să facă și să învețe pe oameni...”. Acest verb “a început” ne sugerează că Isus nu a terminat, nu a finalizat încă lucrarea începută. Însă, același Isus își va continua și sfârși lucrarea începută prin apostolii Săi. Astfel, dacă *Evanghelia* ne prezintă ÎNCEPUTUL lucrării lui Isus, *Faptele Apostolilor* ne zugrăvește continuarea lucrării lui Isus. De data aceasta însă, Isus este nevăzut, iar protagoniștii vizibili sunt apostolii Săi. Lucrarea este tot a lui Isus, dar de această dată se realizează prin vasele de lut ale ucenicilor Lui. Ce a început Isus să facă și ce a început Isus să învețe pe oameni? Isus a întrupat caracterul lui Dumnezeu și a învățat pe oameni mesajul, vestea bună a împăcării cu Dumnezeu și a posibilității trăirii unei vieți de ascultare, într-o relație profundă și personală cu Dumnezeu. Dar același lucru a fost făcut și de proorocii din vechime. Ce are deosebit lucrarea lui Isus? Începutul epistolei către Evrei ne oferă răspunsul la această întrebare: ”După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglinda slavei Lui, și întipărirea Ființei Lui...”.

Isus a întrupat caracterul Tatălui și a verbalizat mesajul Tatălui către om într-o manieră unică, nemaiîntâlnită în tot Vechiul Testament. Cine L-a văzut pe Fiul, L-a văzut pe Tatăl. Avem de-a face cu revelarea maximă a frumuseții Tatălui, cu apogeul descoperirii Celui Prea Înalt, cu ultimul cuvânt al lui Dumnezeu pentru OM. Astfel, înțelegem că ucenicii aveau o slujbă specială și o imensă responsabilitate. Iată că ei nu erau ca Elisei ce trebuia să continue

lucrarea unui profet pe nume Ilie, ci acum erau chemați să finalizeze lucrarea lui Mesia, Însuși Fiul lui Dumnezeu întrupat. Ei aveau să slujească în baza unui nou legământ, în ultima fază a istoriei și trâmbițând revelația maximă a Tatălui în Fiul. Din acest punct de vedere, lucrarea apostolilor se diferențiază net de slujba oricărui profet vechi testamental.

Versetul doi reliefează din nou legătura indisolubilă dintre lucrarea lui Isus și lucrarea apostolilor. Luca accentuează că Isus S-a înălțat de abia după ce dăduse poruncile Sale apostolilor pe care-I alesese. Din Luca 24, știm că aceste porunci vizau tocmai descoperirea întregii lumi a ceea ce Dumnezeu revelase în Fiul.

Ce este interesant în versetul doi este că Luca menționează că Isus dăduse poruncile Sale prin DUHUL SFÂNT apostolilor. Aceasta înseamnă că Duhul Sfânt lucra în apostoli și înainte de Rusalii. Acest fapt ridică o importantă întrebare cu privire la adevărata semnificație a pogorării Duhului Sfânt la Rusalii.

Vom mai relua acest subiect atât în versetele care urmează cât și în capitolul doi.

Ideea de bază evidențiată de primele două versete este aceea că dacă în Evanghelie avem începutul lucrării lui Isus, în *Faptele Apostolilor* avem continuarea lucrării lui Isus. În Evanghelie avem revelarea Tatălui în Fiul, în *Faptele Apostolilor* avem procesul descoperirii acestei revelații întregii lumi.

Apostolii au fost aleși de Isus tocmai pentru a-I continua lucrarea. Putem accentua în acest context faptul că Isus a fost atât un mare vizionar cât și un bun strateg. El avea o perspectivă amplă asupra viitorului. El știa că va muri curând și știa că lucrarea Sa vizează marginile pământului. De aceea, un aspect fundamental al lucrării Sale pământești a fost formarea APOSTOLILOR. Iată că El nu Și-a investit toate energiile în predici, în facerea de minuni și întâlnirile particulare cu diverși și nenumărați oameni. Iată că Și-a focalizat o importantă cantitate din energie în procesul formării celor ce aveau să-I continue lucrarea. Un adevărat lider formează alți lideri care să dezvolte și să ducă mai departe lucrarea Sa. Secretul dezvoltării și continuității, durabilității oricărei lucrări este investiția conștientă în oameni, este formarea de noi lideri. Este interesant să medităm la următoarea întrebare: Din procentul de 100% care ar reprezenta timpul și energiile lui Isus, din cei 3,5 ani de lucrare publică,

- cât la % a investit în întărirea propriei relații cu Dumnezeu (odihnă, post, rugăciune, meditație, etc.)
- cât la % a investit în realizarea lucrării publice (predici, minuni, vizite, etc.)
- cât la % a investit în formarea apostolilor?

Și după ce am meditat asupra acestei întrebări să ne cercetăm pe noi înșine cu privire la cele trei domenii specifice. Isus rămâne pentru noi modelul desăvârșit de vizionar și strateg.

ii) 1:3 Pregătirea apostolilor timp de patruzeci de zile

Cele 40 de zile reprezintă o perioadă cheie în formarea ucenicilor. Isus I-a învățat despre Sine și lucrarea sa timp de trei ani și jumătate. Însă, în acest timp, ucenicii nu prea au fost niște elevi MODEL. Instabili, plini de prejudecăți, fluctuând între credință și necredință, între înțelegere și neînțelegere, mânați de multe ori de firea pământească și de afirmare de sine, nu au fost prea receptivi la învățăturile lui Isus. Dar le-au auzit și au fost martori la faptele lui Isus, iar Duhul avea să le amintească și să le clarifice tot ce văzuseră și auziseră. Teologia lor falsă le-a fost zguduită de moartea și învierea lui Isus. Aceste evenimente șoc au destrămat teologia lor împietrită, au destructurat vechiul mod de înțelegere și interpretare a Scripturii și a lumii. De

abia acum erau gata să fie cu adevărat receptivi la mesajul Evangheliei lui Isus. De abia acum începeau să priceapă necesitatea morții lui Isus și gloria învierii Sale. Taina ascunsă din veșniciei se descoperea conștiinței lor, iar strategia Mielului începea să curgă prin vinele lor. Chingile egoismului începeau să fie zdrobite și degustau din sănătatea lepădării de sine și slava dăruirii necondiționate față de celălalt. Din această perspectivă cele 40 de zile au fost extrem de importante. Pe de o parte arătările lui Isus spulberau orice îndoială cu privire la învierea Lui, iar cuvintele Lui explicau sensul morții Lui și natura misiunii lor pe pământ.

40 de zile:

- a fost ispitit Isus în pustie
- a primit Moise poruncile pentru Cortul Întâlnirii (Exod 24:18)
- a mijlocit Moise pentru poporul ce-și făcuse vițelul de aur (Deut. 9:18)

Cred că ar putea merge o paralelă cu Moise și Cortul Întâlnirii și anume: la fel cum MOISE a admirat 40 de zile frumusețea Cortului ce reprezenta umbra lucrurilor viitoare, acum ucenicii au contemplat slava Adevăratului Cort, Isus Hristos, prefigurat de cel din vechime. Și la fel cum cele 40 de zile au fost pentru MOISE o resursă pentru încercarea cu răzvrătirea poporului ce urma să vină, la fel pentru apostoli aceste 40 de zile au avut rolul să-i pregătească pentru împotrivirea cruntă a poporului Israel la mesajul Evangheliei.

“Vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu”. Lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu se refereau mai întâi la Isus, căci El era Împărăția lui Dumnezeu care coborâse printre ei și care fusese în mijlocul lor (Luca 10:11, 11:20, 17:21). Dar conceptul de Împărăție a lui Dumnezeu nu se referă doar la Persoana lui Dumnezeu ci și la tot spațiul umplut de prezența Sa. Isus a vorbit astfel cu ucenicii și despre extinderea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, despre importanța și strategia acestei extinderi. (Luca 24:46-49).

iii) 1:4-6 Promisiunea primirii botezului cu Duhul Sfânt

Această promisiune ridică întrebări importante despre lucrarea Duhului Sfânt în Vechiul Testament și despre lucrarea Duhului Sfânt în ucenici înainte de Rusalii. Erau ucenicii născuți din nou înainte de Rusalii? Cu siguranță că pentru a răspunde la această întrebare va trebui să mergem în mai multe locuri ale Scripturii.

Textele Vechiului și Noului Testament arată clar că Duhul Sfânt lucra cu putere în toți credincioșii care au existat înainte de Rusalii. Logica demonstrației este simplă. Omul din Vechiul Testament, la fel ca cel din Noul Testament este mort în păcat, străin de Dumnezeu, rob păcatului, sclav firii pământești și deci incapabil de a produce binele. Astfel, toți teologii conservatori sunt de acord că descrierea omului fără Dumnezeu din Efeseni 2:1-3 este valabilă pentru toți cei necredincioși din Vechiul Testament. Datorită harului general al lui Dumnezeu, omul necredincios poate limita răul ce se manifestă prin el, însă nu poate produce binele (vezi 1 Imp. 21:12-29, 2 Cronici 28:9-15, etc.)

Cu toate acestea, Dumnezeu cere poporului Israel să trăiască în ascultare, să-I păzească toate poruncile, să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima lor și pe aproapele lor ca pe ei înșiși. Standardele sunt înalte, dumnezeiești. Dumnezeu însuși speră și se așteaptă ca Israel să împlinească poruncile (vezi Isaia 5:1-7, Isaia 63:8). Cel puțin textul din Isaia 5 este așa de clar: “Ce aş mai fi putut face vrei Mele şi nu i-am făcut ? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici când

Eu mă așteptam să facă struguri buni?... El se aștepta la judecată, și când colo, iată sânge vărsat. Se aștepta la dreptate și când colo, iată strigăte de apărare!”

Însă cineva ar putea reproșa: dar, Doamne, cum de aveai astfel de așteptări ? Nu știai că sunt neputincioși, că sunt robi păcatului și nu pot face binele ?

Dar Dumnezeu merge mai departe. Prin profeți, îl cheamă mereu pe Israel la ascultare de El, și îi reproșează mereu că a încălcat legământul. Israel este considerat 100% VINO VAT că a trăit în păcat și de aceea pedepsit de Dumnezeu cu toată cruzimea (vezi Daniel 9 – rugăciunea lui Daniel.). Și iarăși, cineva ar putea reproșa : “Doamne, de ce să consideri VINO VAT și să pedepsești un popor care pur și simplu nu putea trăi în ascultare?”

În ciuda acestor reproșuri, Vechiul Testament este așa de clar. Dumnezeu a pus la dispoziția lui Israel nu numai poruncile, ci și resursele și puterea de a le împlini. Dacă acest lucru nu ar fi adevărat atunci toate cărțile profetice ale Vechiului Testament nu ar avea sens și ar prezenta un teatru absurd, un Dumnezeu care imploră un popor să se întoarcă la el, deși știe că nu are această putere! Iar această putere nu este altceva decât însuși Dumnezeu prezent prin Duhul Sfânt în mijlocul poporului său și în inima poporului Său. (Isaia 53:10-13, Ps;114:2, Ps. 51:10-12, etc.) În Romani 7-8, ni se spune clar că firea pământească se poate birui doar prin Legea Duhului de viață din noi. Deci, dacă Dumnezeu Se aștepta ca cei din Vechiul Testament să biruiască firea pământească, înseamnă că le-a pus la dispoziție această putere a Duhului Sfânt!

Oamenii credincioși din Vechiul Testament sunt încă o dovadă puternică pentru faptul că Duhul Sfânt lucra în inimile oamenilor din Vechiul Testament. Până acum am comentat așteptările legitime ale lui Yahwe de la Israel. Aceste așteptări sunt întărite de faptul că mulți oameni din Vechiul Testament au reușit să trăiască în ascultare de Dumnezeu și încă în ce ascultare! Trebuie doar să ne amintim de Abel, Noe, Avraam, Iosif, Moise, David, Ilie, Elisei, Isaia, Ieremia, Ezechiel, Daniel, Ezra, Neemia... ca să ne dăm seama că încă din Vechiul Testament se putea trăi o viață de biruință, o viață de ascultare de Dumnezeu! Și cu siguranță că ei nu au obținut aceste performanțe prin puterea lor, prin eforturile lor pământești! Nu, neputința lor era reală, dar Dumnezeu le-a pus la dispoziție o putere mai mare decât cea a întunericului, puterea Duhului Sfânt. Încă din cartea Geneza pricepem că omul este îndreptățit fără fapte, ci doar prin încrederea Sa în Dumnezeu. Dar tot în Geneza pricepem că această încredere în Dumnezeu lucrează prin ajutorul lui Dumnezeu tot felul de fapte bune. Și într-adevăr, dacă ne uităm la toți eroii Vechiului Testament, vedem dar că în spatele faptelor lor a fost credința lor în Dumnezeu, credință care a declanșat puterea Duhului Sfânt în ei: “Prin credință Avraam a adus jertfă pe singurul lui fiu ...”

În acest context trebuie să amintim de teoria ridicolă ce afirmă că Duhul Sfânt lucra în Vechiul Testament doar în unele personalități și o făcea pentru puțină vreme și apoi Se depărta. Teoria este ridicolă pentru că Dumnezeu Se aștepta ca TOT poporul să trăiască în ascultare și aceasta în toate zilele vieții lor. (vezi Deut.: 6:1-2)

Apoi, sfinții la care ne-am referit trăiau în mod constant în ascultare ... Oare când Duhul “îi părăsea”, o făceau prin puterea lor? Și apoi, avem exemple de persoane simple din poporul Israel, cât și dintre Neamuri, care sunt lăudați pentru neprihănirea lor: curva Rahav, Caleb, Rut, Boaz, Naaman, Nabot, etc. Oare este Duhul lui Dumnezeu părtinitor? Cu siguranță că nu! Psalmiștii afirmă clar că binecuvântarea Domnului este pentru ORICINE se încrede în El!

În concluzie, adevărul despre neputința omului și necesitatea lucrării Duhului pentru împlinirea poruncilor, alături de așteptările lui Yahwe ca Israel să asculte de El și de reușita în ascultare a multor oameni în Vechiul Testament de etnii și poziții sociale diferite, demonstrează cu toată claritatea că Duhul lui Dumnezeu lucra cu putere încă din Vechiul Testament și oferea în

mod nepărtinitor resursa de a birui păcatul, oricui se încredea în Domnul. Cu siguranță că această demonstrație ar putea fi dezvoltată, dar nu este acum nici timpul și nici momentul potrivit pentru acest lucru.

Înainte de a comenta semnificația botezului cu Duhul Sfânt, este util să mai facem o observație. Aceasta se referă la natura puterii primite de la Duhul Sfânt și Vechiul Testament. Sunt nenumărate texte care subliniază că natura acestei puteri înseamnă în primul rând cunoașterea Dumnezeului Cel Viu. Tocmai această descoperire personală și intimă a unui Dumnezeu viu conferă tăria necesară respingerii ispitelor puternice ale vizibilului. Vom menționa doar câteva pasaje care accentuează această idee:

- Numeri 6:22-27 “Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste Tine!
- Ps 95:10 “Este un popor cu inima rătăcită; ei NU CUNOSC căile Mele”.
- Ieremia 9:3 “Au limba întinsă ca un arc și aruncă minciuna; și nu prin adevăr sunt ei puternici în țară; căci merg din răutate în răutate și nu Mă cunosc, zice Domnul”.
- Ieremia 9:24 “Ci cel ce se laudă, să se laude că Mă cunoaște”.
- Osea 4:6 “Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință!”

Într-adevăr, deși Duhul lui Dumnezeu lucra încă din Vechiul Testament, Rusaliile reprezintă o nouă fază în lucrarea Duhului. Putem spune că Duhul lucrează acum cu mai multă putere în cei credincioși. În ce constă noutatea acestei faze? Ar fi măcar două lucruri NOI:

a) toți credincioșii au acces la o cunoaștere a lui Dumnezeu nemijlocită, neintermediată de alți oameni

În Vechiul Legământ, deși Duhul Sfânt lucra în toți credincioșii, cu toate acestea Cortul și Legea au fost înmânate preoților și leviților. Preoții și leviții se bucurau de un har special în apropierea de Dumnezeu și erau chemați să intermedieze apropierea evreilor de Dumnezeu. Atât apropierea de Dumnezeu prin Cuvânt cât și apropierea de Dumnezeu prin CORT se realiza prin intermediul preotului. Preotul tălmăcea atât Legea cât și ritualurile de la Cort, pe care doar el avea dreptul să le înfăptuiască. Leviții aveau o responsabilitate asemănătoare, cu excepția faptului că nu puteau îndeplini ritualurile din Templu. Prezența acestui intermediar uman în apropierea păcatosului de Dumnezeu Cel Sfânt era obligatorie. Preotul purta în chip simbolic păcatul evreului, însă arăta spre necesitatea unui mijlocitor uman fără cusur, care să poarte efectiv păcatele norodului. Această imposibilitate de apropiere directă de Dumnezeu arăta că problema păcatului lor nu era soluționată încă și că era nevoie să vină un mijlocitor uman fără păcat care să mijlocească pururea pentru ei. (vezi Evrei cap. 7). Acest mijlocitor este Isus Hristos. Odată cu venirea Sa, a desființat UMBRA și a inaugurat un nou Legământ și o nouă modalitate de apropiere de Dumnezeu : “Și nu va mai învăța nimeni pe vecinul sau fratele său, zicând: “Cunoaște pe Domnul!”, căci *toți* Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei”.(Evrei 8:11). Și cu siguranță această cunoaștere nemijlocită a lui Dumnezeu este posibilă doar prin lucrarea Duhului Sfânt (vezi 1 Corinteni 2:6-16).

În Biserica Noului Legământ avem prezbiteri care trebuie să cârmuiască Biserica Domnului și învățători care hrănesc poporul lui Dumnezeu, dar aceștia nu reprezintă nicidecum pe preotul din Vechiul Legământ. Nu, ei nu se bucură de un har special în apropierea de Dumnezeu, în cunoașterea lui Dumnezeu și nu intermediază nici înțelegerea Scripturii, nici primirea iertării. În Vechiul Legământ atât primirea iertării cât și înțelegerea Scripturii se făceau

obligatoriu prin intermediul preotului. Acest lucru nu mai este valabil în Noul Legământ. Prezbiterii cîrmuiesc Biserica, dar nu intermediază nici primirea iertării și nici cunoașterea lui Dumnezeu. Fiecare credincios nou testamental este intermediat doar de Isus Hristos, Singurul Mijlocitor dintre Dumnezeu și oameni (1 Tim 2:5). Biserica instituțională ortodoxă și catolică, neînțelegând relația dintre legăminte, a transformat cîrmuitorii Bisericii în persoană cu har special, indispensabili în mîntuirea credincioșilor.

b) cunoașterea tainei ascunse din veșnicii

În Vechiul Legământ, pe de o parte relația evreului cu Dumnezeu era intermediată de preot iar pe de altă parte accesul în Sfânta Sfintelor era interzisă. Nici măcar preoții nu puteau intra acolo. O singură dată pe an, Marele Preot intra acolo pentru a stropi chivotul cu sânge în cadrul Sărbătorii de Yom Kippur. Această barieră fizică în apropierea de cel de-al doilea Locaș al Cortului fizic simboliza o barieră spirituală în apropierea de Dumnezeu cel viu ce locuia în Cort. În ce privește cunoașterea lui Dumnezeu, era ceva despre caracterul Său și despre planurile Sale care erau ascunse față de oameni. Era ceva pe care Dumnezeu nu-L putea încă descoperi, era o taină. Lipsa accesului în Locul PreaSfânt arăta și la faptul că problema păcatului nu fusese încă soluționată. Iar taina din Locul PreaSfânt privea tocmai ispășirea reală a fărădelegii OMULUI.

După proslăvirea lui Hristos, În Noul Legământ perdeaua este dată la o parte. “Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul PreaSfânt, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său: și fiindcă avem un Mare Preot pus peste Casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină ...” (Evrei 10:19-22).

Cu siguranță că nu se referă de apropierea de Sfânta Sfintelor din Templul Fizic de la Ierusalim, ci de apropierea de Sfânta Sfintelor din ceruri care era simbolizată de Locul PreaSfânt al Templului pămîntesc. Este vorba cu certitudine de o apropiere în duh de un spațiu spiritual și nu de o apropiere fizică de un lăcaș terestru. Autorul ne invită de fapt să ne cufundăm în însăși intimitatea lui Dumnezeu, să adîncim cunoașterea tainei ce era ascunsă în Vechiul Legământ. În sfârșit putem cunoaște pe deplin TAINA ascunsă în Dumnezeu din veșnicie! Oare despre ce taină să fie vorba? Alături de această imagine a pășirii în Locul PreaSfânt găsim în Noul Testament și texte care menționează explicit că în Noul Legământ cunoașterea lui Dumnezeu și a planurilor Sale se realizează la un nivel superior celui din Vechiul Legământ. Să citim cu atenție aceste pasaje:

- **Romani 16: 25-27** -

“Iar Aceluia care poate să vă întărească după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos, - potrivit cu descoperirea tainei, care a fost ținută ascunsă timp de veacuri, dar a fost arătată acum prin scrierile prorocilor și prin porunca Dumnezeului celui veșnic, a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor, ca să asculte de credință – a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.”

- **Efesenii 3:4-13** -

Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci prin DUHUL. Că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin

Evangelhia aceea, al cărui slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui. Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască AZI prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care L-a făcut în Isus Hristos, Domnul nostru”.

- Coloseni 1:25-27 -

“Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic, taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită ACUM sfinților LUI, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția tainei acesteia între Neamuri, și anume Hristos în voi, nădejdea slavei”.

Aceste pasaje arată clar că era o taină ascunsă de Dumnezeu, care doar se întrezărea în Vechiul Legământ, dar acum este făcută cunoscută în toată claritatea ei. Această TAINĂ îl privește pe HRISTOS și BISERICA SA. Pe de o parte în lucrarea lui Hristos vedem ceea ce este de necrezut: ÎNSUȘI Dumnezeu Cel Sfânt și Fericit din veșnicie alege să moară, să se facă păcat, de dragul mântuirii vrăjmașilor Lui de moarte, iar pe de altă parte vedem dimensiunea răsplătirii celor mântuiți prin Isus Hristos. Cei mântuiți prin Isus Hristos sunt și aduși la slavă. Iată că evreii și Neamurile formează un singur popor, un popor care poartă chipul lui Hristos, capodopera Marelui Artist! După cum spune Pavel: ”Iată la ce v-a chemat El, prin Evangelhia noastră, ca să căpătați SLAVA Domnului nostru Isus Hristos!”. Cei răzvrățiți altădată, sunt îmbrăcați acum cu chipul tainic al dragostei divine și înălțați până la scaunul de domnie al Celui Preaînalt! Ce taină, ce minune! Ce pas important în cunoașterea lui Dumnezeu și a planului Său cu cei răscumpărați! “Într-adevăr, pe aceia pe care I-a cunoscut mai dinainte, I-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel Întâi născut dintre mai mulți frați”. (Rom 8:29)

Oare nu aceasta înseamnă Rusaliile? Coborârea oficială a Duhului Sfânt peste orice credincios pentru a-I descoperi direct și nemijlocit din Scripturi TAINA ASCUNSĂ de veacuri în Dumnezeu. Cu singuranță că Vechiul Testament vorbește despre această TAINĂ. Dar vorbește în chip ascuns și pecetluit. De abia după ce vine REALITATEA HRISTOSULUI aspectele neclare ale UMBREI sunt îndepărtate. De abia după înviere, Isus le poate tâlcui în toate Scripturile ce era cu privire la El. Și aceasta a fost timp de 40 de zile: ”Le-a deschis mintea să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: “Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învieze a treia zi dintre cei morți”. 40 de zile, însuși Hristos Cel înviat I-a ajutat să înțeleagă din Scripturile Vechiului Testament taina ținută ascunsă până acum. Dar Hristos avea să fie înălțat la cer, iar ei trebuiau să aprofundeze mereu această taină “prin scrierile prorocilor” (Rom 15:26, Rom.1:2). De aceea, este nevoie ca Hristos să fie înlocuit de Mângâietorul, Duhul Sfânt. Dar mai bine zis, Hristos să se întoarcă prin DUHUL Sfânt. Și într-adevăr, iată ce le spune Hristos despre noua slujbă a Mângâietorului:

“Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte tot ce v-am spus Eu”. (Ioan 14: 26)

“Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot ADEVĂRUL; căci El nu va vorbi

de la El, ci va vorbi tot ce va fi AUZIT, și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi”. (Ioan 16:12-15).

Am văzut că în Vechiul Testament, principalul mod prin care Duhul Sfânt împuternicea pe evrei să împlinească Legea, era descoperirea frumuseții lui Dumnezeu. În IOAN ni se vorbește despre aceeași slujbă, însă la un nivel superior. Duhul lui Dumnezeu îi va călăuzi pe apostoli în tot adevărul: în toate Scripturile Vechiului Testament și în toate cuvintele lui Isus, pentru a le descoperi profunzimile tainei ascunse din veșnicie în Dumnezeu: aceasta și nu altceva, înseamnă botezul cu Duhul Sfânt!

“ci să aștepte ACOLO (la Ierusalim) făgăduința Tatălui”

- făgăduința Tatălui - promisă de Tatăl atât prin cuvintele lui Isus, cât și prin cuvintele Vechiului Testament (Lev. 31:34)
- dar de ce să aștepte la Ierusalim? – ca să se împlinească Scripturile Ioan 49:1-

7

Vedem clar că Dumnezeu a promis că după Patima lui Mesia, Robul Domnului, acesta va fi pus Lumina neamurilor, iar mântuirea va vi adusă până la marginile pământului (49:6). Însă în Ps. 110 ni se spune că această lucrare de iluminare a întregului pământ va începe din Sion, deci din Ierusalim:

“Domnul va întinde din SION toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: “Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!”.

Dar de ce a profetizat Dumnezeu acest lucru? Sau de ce Evanghelia a trebuit să fie vestită mai întâi IUDEILOR?

Posibile răspunsuri:

- 1) pentru că ei au fost poporul care a avut slujba istorică de a pregăti venirea lui Mesia și de a-L aduce pe Mesia în lume. Pentru că au împlinit această slujbă, Dumnezeu le-a dat lor harul să audă primii Evanghelia.
- 2) Dumnezeu vroia să-și arate îndurarea într-un mod deosebit: cei care L-au răstignit aveau să fie primii chemați la POCĂINȚĂ.
- 3) O MIȘCARE STRATEGICĂ: Dacă evreii Îl recunoșteau pe Hristos, Evanghelia putea penetra mult mai bine printre Neamuri. Căci astfel, Bisericile care se nășteau aveau de la început oameni maturi, care cunoșteau bine Scripturile Vechi Testamentale. Chiar dacă cei mai mulți iudei au fost împotriviți, cei care s-au întors la Hristos au fost un factor important în creșterea rapidă a Bisericii.
- 4) Dumnezeu întărea astfel că mântuirea vine de la IUDEI, că Isus Mântuitorul era evreul vestit de Scripturile evreilor

Observație: Și dacă tot IUDEILOR trebuia să li se vestească mai întâi, era normal să se înceapă de la Ierusalim, inima iudaismului, locul Templului și al Marilor Preoți dar și locul unde a fost răstignit ISUS.

iv) v. 7-8 Mandatul de a fi martori până la marginile pământului

Cum se explică întrebarea apostolilor: “Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din NOU împărăția lui Israel?” Înainte de a-I critica, ar fi mai bine să subliniem că întrebarea lor era destul de justificată.

Profețiile Vechiului Testament abundă cu promisiuni legate de restaurarea finală a lui Israel. Acum, ucenicii au înțeles că trebuia ca mai întâi, Unsul să sufere, să fie stârpit și apoi să vină ca restaurator al lui Israel. Iată că Unsul fusese stârpit și acum înviase, oare va urma restaurarea?

Apoi, profețiile Vechiului Testament asociază “făgăduința Tatălui” cu momentul restaurării lui Israel. Într-adevăr, profețiile despre o revărsare specială a Duhului Sfânt sunt făcute în contextul restaurării lui Israel (vezi Ieremia 31, Isaia 44:3-4, Isaia 12:3, Isaia 59:20-21, etc.). Această asociere o vom comenta în capitolul 2 când vom analiza textul din Ioel. Din pricina acestei asocieri ei se puteau întreba:: Oare acum va fi vremea?

Pentru a înțelege ce se ascundea în spatele întrebării lor, putem să mai adăugăm câteva informații pe care ei deja le aveau. În Daniel 9 ni se spune clar că după stăpânirea Unsului de către Israel, cetatea lor va fi nimicită și Templul dărâmat. Ucenicilor, Isus le-a tâlcuit această profeție atunci când a vorbit cu ei despre dărâmarea Ierusalimului (Mat. 24, Luca 21, Marcu 13). Apoi, în Isaia 49, cum am văzut, înainte de restaurarea lui Israel, Evanghelia trebuia dusă până la marginile pământului. Isus le-a spus acest lucru explicit (Luca 24:46:49). Deci, ucenicii ar fi trebuit să știe că restaurarea finală a lui Israel va fi după dărâmarea Ierusalimului și după ce Evanghelia va fi ajuns marginile pământului.

Atunci cum se explică întrebarea lor: “În vremea aceasta ... ?” Ori au uitat aceste lucruri (puțin probabil ...), ori este o întrebare care vizează RAPIDITATEA cu care se vor împlini evenimentele antemergătoare izbăvirii finale a lui Israel. Indiferent de ce se ascundea în spatele întrebării lor, ceea ce este cu adevărat important este răspunsul lui Isus.

Prima observație este că ISUS NU NEAGĂ restaurarea finală a lui Israel, ci mai degrabă o confirmă implicit spunându-le că nu este treaba lor să cunoască când va avea loc aceasta. Și într-adevăr, Pavel, în Romani 11 ne vorbește clar despre reînvierea poporului Israel. A doua observație vizează delimitarea sferei lor de responsabilitate. Nu ține de sfera voastră de responsabilitate să știți vremurile și soroacele. Sfera voastră de responsabilitate însă este să fiți martori până la marginile pământului. Este evidențiat pericolul defocalizării de la MANDATUL primit. Calcularea vremurilor și soroacelor, socotirea anului reîntoarcerii lui Isus este timp și energie risipită, este o defocalizare. A doua venire a lui Hristos este iminentă și vremea ei este total ascunsă față de noi. Dumnezeu Tatăl o știe. Aceasta este responsabilitatea Lui, nu a voastră! Oricum, este inutil să vă frământați mintea: pe acestea Tatăl Le-a păstrat sub stăpânirea Sa”.

Nu era responsabilitatea lor nici să-și bată capul cu calcularea vremii restaurării lui Israel și nici să lucreze efectiv (răscoală, etc.) pentru restaurarea lui Israel. Cunoașterea și împlinirea acestei vremi ține de sfera de responsabilitate a Tatălui împotriva Lui. Pe de o parte Îl necinstim pe El, iar pe de altă parte neglijăm sfera noastră de responsabilitate. Atenție deci la pericolul DEFOCALIZĂRII!

Nu uitați: mandatul vostru este să fiți martori și să puteți influența indirect grăbirea restaurării lui Israel. Cu cât duceți mai repede Evanghelia la marginile pământului, cu atât grăbiți revenirea Domnului.

“Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi și-Mi veți fi martori ...”

Împlinirea mandatului este condiționată de primirea puterii de sus. Vedem că acest mandat nu se poate împlini prin eforturile omului, dar nici măcar prin lucrarea Duhului din Vechiul Legământ. Este nevoie de o nouă fază de lucru a Duhului Sfânt, este nevoie de o revărsare specială, mai mare și mai profundă a Duhului. Și cum am mai comentat, această putere nu reprezintă o stare emoțională intensă, o energie mistică impersonală, ceva entuziasm mai mare. Nu, această putere era cunoașterea personală mai profundă a lui Dumnezeu și a planurilor Sale. Era vorba despre o iluminare a minții cu privire la taina ce-L privește pe Hristos și Biserica Sa, Hristos ca Miel fără cusur și Biserica Sa ca ajutor potrivit ce-I urmează modelul slăvit. Cu siguranță că această iluminare aduce și emoții și sentimente și entuziasm. Dar stările emoționale sunt fluctuante. Însă credința întemeiată pe o cunoaștere profundă este o stâncă de neclintit!

De ce împlinirea acestui mandat era condiționată de o nouă putere?

Pentru a putea răspunde la această întrebare, trebuie să facem distincția dintre strategia preoției Vechi Testamentale și strategia preoției Nou Testamentale. Și în Vechiul Testament Dumnezeu vroia ca poporul Său Israel să-I înalțe Numele înaintea întregului pământ. Iată câteva texte ce reliefează acest lucru:

- Exod 19:5-6 “Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei, dintre toate popoarele pământului, căci tot pământul este al Meu. Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt”.
- Deut. 28:10-14 “Toate popoarele vor vedea că tu porți Numele Domnului și se vor teme de tine ... vei fi cap și nu coadă.”
- Iosua 4:23-24 “Căci Domnul, Dumnezeul vostru a secat înaintea voastră apele Iordanului ... pentru ca toate popoarele pământului să știe că mâna Domnului este puternică.”

Deci, scopul lui Dumnezeu de a-și înalța Numele Său peste toate popoarele prin poporul Său este prezent atât în Vechiul cât și în Nou Legământ. Ce diferă atunci? Diferă strategia. În Vechiul Testament, aveam un popor ce locuia într-o țară. Acest popor înalța Numele Domnului nu numai prin neprihănirea lor, cât și prin binecuvântările materiale și biruințele în războaie pe care I le dădea DOMNUL. Nu aveau porunca explicită de a verbaliza un mesaj specific Neamurilor. Nu ei trebuiau să meargă la Nemuri, ci Neamurile veneau la ei, din pricina binecuvântărilor vizibile ale lui Dumnezeu. Iar atunci când vizitau Ierusalimul aflau în mod natural un mesaj general al mântuirii: idolii sunt nimic. Yahwe este Creatorul care ne cere să trăim în curăție. El ne iartă păcatele și ne ajută să trăim în sfințenie. Fericirea prezentă este însoțită de promisiunea unei vieți veșnice.

În Noul Legământ strategia este alta. Poporul lui Dumnezeu Nou Testamental este un popor spiritual dar nu mai este o națiune istorică cu o țară a ei. Este un popor risipit printre popoare și trimis la popoare. Nu neamurile trebuie să vină la cei credincioși ci cei credincioși sunt trimiși până la marginile pământului. Ei sunt timiși să fie martori ai Numelui lui Dumnezeu. Dar de această dată, mărturia noastră este întemeiată în primul rând pe modul de viață, iar binecuvântările materiale imense nu fac parte din mărturia noastră. Ba dimpotrivă, Dumnezeu ne anunță că vom avea necazuri și vom fi prizonieri. Dumnezeu nu ne mai asigură protecția promisă lui Israel în Vechiul Testament dacă trăia în ascultare. Dumnezeu nu ne dă izbândă în războaie, ci ne interzice rezboiul. Porunca de ne iubi vrăjmașul necondiționat este

“permanentizată”, iar noi suntem chemați să fim miei în mijlocul lupilor, să răspundem cu bine la rău. În ce privește mesajul, credința vine numai în urma auzirii și avem un mesaj specific despre Hristos pe care trebuia să-l verbalizăm lumii.

Nu este prea greu să observăm că este mai dificil să fii martor al Noului Legământ decât al Vechiului Legământ. Dar tocmai din această pricină era nevoie de o putere mai mare. Și într-adevăr, oare ce ne dă putere să acceptăm prigoana și suferința, să nu ripostăm, să ne iubim tot timpul vrăjmașii, decât o înțelegere profundă a patimilor lui Hristos și a slavei răsplătirii noastre, tocmai elementele ascunse în Vechiul Testament?

Și-mi veți fi martori...

Sunt trei observații importante în legătură cu aceste cuvinte. Prima are în vedere că responsabilitatea noastră este să fim martori, și nu să întoarcem oamenii la Dumnezeu. În restul cărții vom vedea că Dumnezeu este Cel care naște din nou. El o face prin mărturia noastră. Chemarea noastră este deci să fim martori.

Apoi, suntem chemați să fim martorii lui Hristos și nu martorii propriilor interese. A fi martor al lui Hristos înseamnă nu doar mărturisirea unui mesaj, ci și un mod de viață. Noi suntem martori ai lui Hristos, martori ai învierii Sale. Deși lumea Îl neagă, Îl respinge, Îl urăște, noi suntem martori ai Lui: că El a înviat, că El este Calea, Adevărul și Viața, că El ne vrea binele și a murit ca să fim mântuiți, că întoarcerea la El ne va izbăvi de mânia viitoare”. La fel ca și apostolii de altă dată, ne-am întâlnit personal cu Isus Hristos Cel înviat. Această întâlnire ne-a schimbat VIAȚA și ne-a responsabilizat să fim martori. Mântuirea noastră se întemeiază atât pe Cuvântul scris al Scripturii (care mărturisește prin propria-I valoare și perfecțiune), cât și experiența noastră, experimentarea vie a acestui Cuvânt la nașterea din nou și în fiecare clipă a vieții noastre. Noi mărturisim deci despre ce am văzut și am pipăit, despre ceea ce vedem și pipăim. Suntem martorii “oculari” ai lui Isus Hristos! Schimbarea vieții noastre în bine dă forță mesajului nostru: Isus a înviat din morți!.

Și în al treilea rând, observăm că versetul 8 este atât o poruncă cât și o profeție în același timp. De fapt, sună mai degrabă a profeție. Isus profetește la fel cum a făcut Tatăl în Isaia 49:6 și Isaia 42.6 că Evanghelia lui Mesia va ajunge până la marginile pământului. Deci, este un lucru care se va împlini cu siguranță. Și, această profeție subliniază nu doar că MESAJUL va fi vestit până la capătul pământului, ci să creștinii vor fi ei înșiși MARTORI!. Deci, nu e vorba doar să scriem pliante și să le aruncăm din AVION peste tot pământul, ci este vorba ca creștinii să vestească ei înșiși MESAJUL: să fie deci mărturie și prin vorbă și prin faptă!.

Până la marginile pământului...

Este deci nu doar o poruncă, ci și o profeție. Când se va împlini ea? Ce înseamnă până la marginile pământului? Înseamnă chiar ca Evanghelia să ajungă în toate teritoriile globului populate cu oameni? Terminologia din cartea Daniel, ar putea propune o altă variantă și anume că marginile pământului are o semnificație legată de porțiunea de glob cunosută și râvnită de marile imperii. De exemplu în Daniel 4:22, Domnul îi spune lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului: “ești tu, împărate, care ai ajuns mare și puternic, a cărui mărimă a crescut și s-a înălțat până la ceruri, și a cărui stăpânire se întinde până la marginile pământului”. Și același

lucru în 4:1. Or împărăția Babilonului nici pe de parte nu cuprindea tot pământul! Deci, ce să însemne “până la marginile pământului”?

Iată alte pasaje din Noul Testament care ar susține această variantă a interpretării expresiei: “până la marginile pământului”:

Coloseni 1:6a - “(Evanghelia) care a ajuns până la voi și este în toată lumea ...”

Coloseni 1:23b - “...(Evanghelia) care A FOST propovăduită oricărei făpturi de sub cer...”

Romani 16:26 - “...(Evanghelia) a fost adusă la cunoștința tuturor Neamurilor...”.

Or, este evident că misiunile lui Pavel nu au dus Evanghelia la toate Neamurile și în toate zonele populate ale planetei, cunoscute astăzi și care existau și în vremea lui Pavel. Ce să însemne deci aceste afirmații de mai sus?

În primul rând nu putem fi siguri că terminologia din Daniel este valabilă și în *Faptele Apostolilor*. Apoi, era o modă ca fiecare împărat să se denumească împărat al întregului pământ, iar Daniel folosește această terminologie. Apoi, în 4:20 avem și elemente metaforice: “te-a înălțat până la ceruri...”. Și este clar că Nebucadnețar nu a atins nici cerurile fizice, nici pe cele spirituale. La fel, expresia “și a cărui stăpânire se întinde până la marginile pământului” poate avea conotații metaforice și hiperbolice. Apoi, este adevărat că Daniel nu știa mai nimic despre America de Nord și America de Sud și se raporta la pământul cunoscut de el. Însă Isus când a rostit mandatul din *Faptele Apostolilor* 1:8 oare nu cunoștea care sunt adevăratele margini ale pământului? Este adevărat că apostolii nu le cunoșteau și se raportau la pământul cunoscut de ei, însă pe măsură ce cunoșteau noi teritorii ale pământului, mandatul căpăta o nouă dimensiune geografică în mintea lor.

Apoi, să nu uităm textul din Matei 24:14 “Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci, va veni sfârșitul.” Dacă expresia “toată lumea” s-ar referi doar la granițele Imperiului Roman, atunci sfârșitul ar fi trebuit să fi venit de mult. Cum sfârșitul nu a venit încă, înseamnă că expresia “marginile pământului” vizează marginile reale ale pământului și nu cele cunoscute în vremea apostolilor.

Atunci, cum rămâne cu textele din Coloseni și Romani? În Romani se pare că este o problemă de traducere. Traducerile din engleză (NIV, R.S.V.) merg diferit. Fie se spune că “este (prezent) făcută cunoscută”, fie “pentru ca toate Neamurile să poată crede ...”.

În Coloseni 1:23a o interpretare pertinentă este aceea că expresia “orice făptură” se referă la o dimensiune calitativă și nu cantitativă. Cu alte cuvinte, Pavel nu vrea să spună că orice făptură care există sub ceruri a auzit Evanghelia, ci că toate categoriile de oameni au fost penetrate de Evanghelie. Într-adevăr, Pavel știa bine că Evanghelia fusese propovăduită și săracilor și bogaților, și romanilor și barbarilor, și celor mai învățați și celor mai puțin învățați, și celor mai temători de Dumnezeu și celor mai puțin temători de Dumnezeu. Același sens pare a fi regăsit în Marcu 16:15: “Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”. Cu alte cuvinte, nu faceți discriminări. Orice om trebuie să audă mesajul Veiții Bune!

Cel mai greu text pare cel din Coloseni 1:6a. Epistola către Coloseni este scrisă în ultima perioadă a vieții sale (60-62d.H.). În acea vreme Evanghelia fusese vestită prin tot Imperiul Roman. Lumea civilizată cunoscută de Pavel fusese puternic penetrată de Evanghelia lui

Hristos, însă era lumea cunoscută de Pavel și nicidecum lumea cunoscută de Isus care a dat Marea Trimitere. Apoi, cred că și Pavel era conștient că Evanghelia nu fusese vestită chiar în toată lumea, căci sfârșitul nu venise (vezi Matei 24:14). Cred că în mod intenționat folosește această expresie “toată lumea” pentru a sublinia cât de mult a fost vestită Evanghelia și ce impact a avut prin lume. Acesta reprezintă un argument pentru Coloseni să nu schimbe mesajul unic al Evangheliei, ce fusese propovăduită sub forma aceluiași conținut prin întreaga lume. Această expresie este folosită curent atunci când se are în vedere un teritoriu foarte mare al globului. De exemplu, dacă cineva spune: “Am călătorit vara aceasta prin toată lumea”, noi nu ne așteptăm să fi călătorit chiar în toate țările planetei, ci înțelegem că a călătorit foarte mult prin lume și a vizitat multe țări din zone distincte ale Terrei.

În concluzie, Marea Trimitere trebuie privită în primul rând din perspectiva lui Dumnezeu și apoi din perspectiva apostolilor. Evanghelia trebuie propovăduită în toată lumea creată și cunoscută de Dumnezeu. Să privim acest mandat prin cuvintele Evangheliilor și epistolelor:

Matei 28:16-20

“Duceți-vă și faceți ucenici din TOATE neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit”.

Marcu 16:15

“Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia până la marginile pământului ...”.

Luca 24:47

“Și să se propovăduiască tuturor neamurilor în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, în Numele Lui”.

Faptele Apostolilor 1:8

“Și-Mi veți fi martori în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului”.

Romani 1:5

“prin care am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe TOATE Neamurile...”.

Apoc. 7:9

“.. și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice seminție, din orice neam, din orice norod și din orice limbă...”.

Expresia care se folosește cel mai des este “ORICE neam”, sau “TOATE neamurile”. Ce ar însemna “un neam”? În engleză este folosit termenul “nation” (națiune), iar în original, în greacă, avem pluralul εθνῶν, sau singularul εθνους, care în dicționar are următorul sens: popor, neam, nație (păgâni sau iudei). Iar termenul de “națiune” pare să se refere la o grupare de oameni, la o populație umană ce vorbește aceeași limbă, împărtășește aceleași obiceiuri și norme, și ocupă un anumit teritoriu de pe Terra, relativ bine delimitat. Oricum, este clar din Apocalipsa că vor fi oameni de ORICE LIMBĂ. Elementul lingvistic pare și el un criteriu important. Dar ce să înțelegem prin limbă: limba principală sau și toate dialectele ce se desprind dintr-o limbă? Nu este acum momentul, însă ar fi util un studiu etimologic, prin care să se analizeze

semnificația termenilor: neam, limbă, seminție, în diferitele contexte din Noul Testament. Oricum, deocamdată, definiția dată mai sus mi se pare mulțumitoare. Trebuie deci să vestim Evanghelia oricărei populații umane care vorbește o anumită limbă, împărtășește aceleași obiceiuri și norme și care ocupă un teritoriu relativ bine delimitat.

Dacă ar fi acum să ne întoarcem la textul din Matei 24:14, ne putem pune următoarea întrebare: Când va veni sfârșitul? Când toți oamenii de pe Terra vor fi auzit Evanghelia sau când Evanghelia va fi atins toate neamurile de pe Terra sau când vor fi oameni din toate Neamurile care vor fi răspuns pozitiv Evangheliei? Conform textului din Apocalipsa 7:9, se pare că ultima variantă ar fi cea bună. Oricum, se pare că nu este necesar ca orice OM de pe planetă să audă Evanghelia, ci ORICE NEAM. Diferența de perspectivă este considerabilă.

O altă întrebare care îmi vine în minte este următoarea: Evanghelia trebuie să penetreze toate popoarele SIMULTAN, sau de-alungul ISTORIEI? Cu alte cuvinte, un popor penetrat de Evanghelie acum două secole, dar acum total străin de Evanghelie, mai trebuie evanghelizat pentru ca condiția din Matei 24:14 să fie împlinită?

Aceste întrebări nu reprezintă doar un joc de cuvinte, ci sunt de o însemnătate deosebită, căci trebuie să dăm socoteală înaintea Domnului de modul în care am administrat resursele misionare ale Bisericii.

Nu putem oferi acum un răspuns exact la întrebările de mai sus, dar cunoscând dragostea lui Dumnezeu pentru toți oamenii, trebuie să lucrăm cu toată puterea ca orice făptură umană care trăiește pe Terra să audă Vestea Bună. În acest proces de atingere a tuturor oamenilor, Dumnezeu și doar Dumnezeu poate hotărî când anume este împlinită condiția din Matei 24:14: “Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni SFÂRȘITUL.”

Condiția din Matei 24 – observații, întrebări

Trebuie ca Biserica să aibă ca prim scop misionar penetrarea tuturor popoarelor cu Evanghelia și apoi penetrarea tuturor oamenilor unui neam deja expus mărturiei BISERICII. În timpul acestui PROCES, Dumnezeu va hotărî când este condiția ce trebuie împlinită înainte de venirea sfârșitului, înainte de a doua venire a lui Hristos.

O întrebare interesantă cu privire la acest aspect este dacă Evanghelia va ajunge până la marginile pământului înainte sau în timpul domniei lui Anticrist. Iarăși nu vom oferi un răspuns sigur, dar vom provoca la meditație cu privire la acest subiect. În acest context putem să amintim de 2 Tes. 2:6-7. În teologie sunt două mari interpretări. Prima susține că acel lucru ce trebuie luat se referă la răpirea Bisericii, iar a doua subliniază faptul că mai întâi trebuie vestită Evanghelia în toată lumea și abia apoi poate să înceapă perioada lui ANTICRIST.

Deocamdată, ne oprim aici cu dezbateră acestui subiect și nădăjduim ca în urma meditației asupra acestui subiect și a studierii și altor pasaje Duhul lui Dumnezeu să ne călăuzească spre răspunsul Lui.

v. 9-11 - Promisiunea revenirii lui Isus

Versetul 9 evidențiază că ultimile cuvinte rostite de Isus ucenicilor, exact înainte de înălțare, sunt cele din versetele 7 și 8. Cu siguranță că ultimile cuvinte ale lui Isus au rămas bine

întipărite în mintea ucenicilor. Și de aceea, Isus nu le-a rostit la întâmplare. El a vrut să-I focalizeze asupra misiunii lor pe pământ. Cu alte cuvinte, nu vă lăsați defocalizați de nimic. Nu uitați! Misiunea voastră pe pământ este să-Mi fiți martori până la marginile pământului. Chiar și creșterea în maturitate a Bisericii trebuie subordonată acestui SCOP.

Apariția celor doi îngeri ne face să ne întrebăm dacă este doar o simplă coincidență faptul că la mormânt apar tot doi bărbați îmbrăcați în alb cu o întrebare și o lămurire (Luca 24:4). Dacă întrebarea din Luca 24: “Pentru ce căutați pe Cel viu printre cei morți?” este o întrebare justificată, întrebarea din *Faptele Apostolilor* 1:11 pare mai puțin legitimă: “Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer?” Oare nu era pe deplin justificat să-L privești pe Isus cum se înalță la cer? Nu numai că era o imagine cerească fascinantă pentru ochiul omenesc, dar era vorba despre ISUS! Poate era ultima dată când aveau să-L vadă pe acest pământ ... Cu toate acestea, îngerii întreabă: “De ce STAȚI și vă uitați spre cer?...” Modul în care îngerii continuă ar trebui să oglindească frământarea din inima ucenicilor și elementul nejustificat din timpul ațintirii privirii lor spre cer: “Acest ISUS, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer”:

Oare ce gândeau ucenicii când îl priveau pe Isus că Se înalță la cer? Oare se întrebau dacă-L vor mai vedea ca în cele 40 de zile? Oare le părea rău că El plecase din mijlocul lor? Oare nădăjduiau să se oprească și să coboare din nou la ei...?

O interpretare frumoasă ar fi următoarea: odată ce Isus plecase dintre ei, ei rămăseseră lumina lumii și sarea pământului. Ei stăteau cu ochii pironiți spre cer și erau încercați, probabil, de un sentiment de întristare. Însă această stare de INACTIVITATE și MELANCOLIE nu slujea cu nimic pentru împlinirea mandatului de a fi martori. Mesajul îngerului vine să semnalizeze tocmai acest lucru. El nu numai că le dă asigurarea că Isus se va întoarce, dar le aduce aminte că până la întoarcerea Sa ei au responsabilitatea să fie martori. Ba mai mult, prin perseverența lor de a fi martori ei puteau grăbi revenirea Domnului. Astfel mesajul îngerului ar fi: “De ce STAȚI ... și nu faceți nimic UTIL pentru împlinirea mandatului vostru ... Isus Se va întoarce, dar până atunci trebuie să lucrați fără încetare pentru înaintarea Evangheliei. În acest mod de fapt veți grăbi venirea Lui.” Și într-adevăr, după vorbele îngerilor, “atunci ei s-au întors în Ierusalim ... Toți aceștia stăruiau în rugăciune...” Se pare că ei au înțeles mesajul îngerilor. Și astfel, au ieșit din acea stare de melancolie și inactivitate și imediat au devenit agenți activi ai împărăției lui Dumnezeu: s-au întors la locul unde trebuiau să primească puterea promisă și au început o luptă intensă în rugăciune, care cu siguranță era centrată pe slujba lor de a fi MARTORI.

Vedem deci, că între înălțare și a doua venire, Biserica are o slujbă clară: de a fi MARTORĂ a învierii lui ISUS. După cum spune Pavel în 1 Corinteni 11:26 b ... “vestiți moartea Domnului până va veni El”. Această slujbă este singura slujbă. Ea trebuie să înglobeze tot timpul nostru și toate energiile noastre. Ea trebuie să subordoneze toate activitățile noastre. Este inacceptabilă orice activitate care nu slujește împlinirii Marii Trimiteri. Iată că nici cercetarea soroacelor și nici privirea norilor care L-au ascuns pe Isus nu sunt justificate. Totul trebuie subordonat mandatului preoției, fie că mâncăm sau bem, fie că muncim sau dormim, totul trebuie să fie subordonat mandatului de a fi martori.

Iar așteptarea lui Isus este o așteptare activă și nicidecum pasivă. Noi nu suntem chemați să privim spre nori plini de melancolie, întrebându-ne când va veni Domnul, ci ni se poruncește să grăbim venirea Domnului implicându-ne cu toată ființa noastră în post și rugăciune și în întruparea chipului lui Hristos printre OAMENI.

Muntele Măslinilor...

Versetul 12 evidențiază faptul că Isus S-a înălțat la cer de pe Muntele Măslinilor. Acest lucru pare a nu fi la întâmplare. Conform unei profeții din Zaharia 14, venirea în slavă a lui Mesia va avea loc pe Muntele Măslinilor:

“Iată, vine ziua Domnului, când prăzile tale vor fi împărțite în mijlocul tău. Atunci vei strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile batjocorite; jumătate din cetate va merge la robie, dar rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvârșire din cetate. Ci Domnul Se va arăta și va lupta împotriva acestor neamuri cum S-a luptat în ziua bătăliei. Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; muntele Măslinilor se va despica la mijloc spre răsărit și spre apus și se va face o vale foarte mare: jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate spre miazăzi”. Isus Hristos pleacă deci la ceruri exact de pe muntele pe care se va reîntoarce pentru a judeca Neamurile și a aduce izbăvirea poporului EVREU.

1:1-14 CONCLUZII ȘI APLICAȚII

Punctul focal al acestui pasaj este cu siguranță versetul 8. Toate cuvintele din primele 14 versete gravitează în jurul mandatului de a fi martori ai lui Hristos până la marginile pământului. În versetele 1-2 vedem că lucrarea lui Isus de a reflecta frumusețea Tatălui trebuie continuată de apostoli. În versetul 3 avem o parte importantă din pregătirea apostolilor pentru lucrare. În versetele 4-5 ni se vorbește despre puterea prin care ei vor fi martori ai învierii. În versetele 7-8 ni se subliniază că nimic nu trebuie să ne defocalizeze mandatului de a fi martori, nici chiar cercetarea vremurilor sau a soroacelor. În versetele 9-14 se accentuează că nu se justifică nici o acțiune care să nu fie subordonată mandatului preoției, nici chiar aceea de a privi cu melancolie norii care L-au ascuns pe Isus cel Înviat. Așteptarea lui Hristos este o așteptare activă care ne implică tot timpul și toate energiile noastre. Până la a doua venire avem de făcut un singur lucru și numai unul: acela de a fi martori ai învierii lui Isus. Nu la întâmplare ultimile Sale cuvinte au fost cele din versetul 8.

Dacă ar fi să legăm cele 14 versete într-un tot coerent, am putea propune următoarea structură:

- 1:1-2 Cemați să continuăm lucrarea lui Isus
- 1:3-5 Resursele necesare împlinirii lucrării
- 1:6-8 Atenție la defocalizare
- 1:9-14 Lucrarea înglobează întreaga noastră existență

Acest pasaj conține foarte multe elemente aplicative și multe din acestea au ieșit la lumină prin exegeza propriu-zisă a textului. Este un prilej de cercetare pentru fiecare dintre noi și pentru Biserica noastră ca întreg. Pasajul ne adresează patru întrebări fundamentale:

- 1) De ce ne-a lăsat Isus aici pe pământ?
- 2) Ce resurse folosim pentru împlinirea misiunii noastre?
- 3) Care sunt lucrurile care ne defocalizează de la împlinirea Marii Trimiteri?
- 4) Care dintre activitățile noastre nu sunt subordonate în mod conștient și creativ mandatului preoției?

- 1) De ce ne-a lăsat Isus aici pe pământ?

De ce ne-a lăsat Isus pe pământ și nu ne-a luat cu El sus în ceruri? Isus ne-a dat un mandat precis, un singur mandat: acela de a fi martori ai învierii Sale într-o lume care-L urăște și merge spre pierzare. Suntem niște străini și călători care mărturisim tuturor despre o lume viitoare, mai bună. În ce măsură trăim pentru a împlini acest mandat și în ce măsură trăim pentru altceva? În ce măsură ne aducem aminte în fiecare dimineață: “Doamne, Tu m-ai lăsat pe pământ ca să fiu martor al învierii Tale. Ajută-Mă și astăzi ca prin tot ce fac și tot ce spun să mărturisesc tuturor despre Tine.”

În ce măsură trăim bucurie și în ce măsură ne simțim copleșiți de ONOARE din pricina acestui mandat? Suntem chemați să continuăm slăvita lucrare a Fiului lui Dumnezeu! În Luca 24:52-53 ni se spune: “După ce I s-au închinat, ei s-au întors în Ierusalim cu o mare bucurie. Și tot timpul stăteau în Templu și laudau și binecuvântau pe Dumnezeu. Amin”. Este această bucurie în inima noastră? Ne simțim noi onorați să continuăm lucrarea lui Isus, să putem trăi pentru mântuirea celor pentru care El a murit, să putem să lucrăm pentru bucuria veșnică a Celui ce a suferit așa de mult pentru noi, să putem răspunde cu dragoste Celui ce ne-a iubit așa de mult?

Mai experimentăm noi simplitatea creștinului dintâi ce mărturisea sincer și direct despre învierea lui Isus? Sau prejudecățile oamenilor, etichetele lor (pocăit, sectant), contraargumentele lor “științifice” ne fac să sofisticăm și să complicăm mesajul Evangheliei..., ne fac să filosofăm mai mult despre Dumnezeu decât să-L mărturisim pe Isus cel înviat... Este așa de simplu: noi suntem martori ai lui Isus. Mărturisirea noastră se întemeiază pe experiența noastră și pe Sfintele Scripturi. Într-un anumit sens putem spune la fel ca și Ioan: “Ceea ce era de la început, ce am auzit și am văzut cu ochii noștri, ce am privit și am pipăit cu mâinile noastre ... aceea vă vestim și vouă ...” (1Ioan 1:1-3). Sau după cum spunea Petru: “căci nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (*Faptele Apostolilor* 4:20). Și noi ne-am întâlnit cu Hristos Cel înviat. El a venit în viața noastră, El ne-a schimbat și ne-a împlinit. El trăiește alături de noi de la nașterea din nou și până în prezent. Credința noastră este apoi întărită de Sfânta Scriptură care prin perfecțiunea și profunzimea ei devine un argument în sine.

Da, noi ne-am întâlnit cu Isus cel înviat. Știm că este viu, că a biruit moartea și că a purtat păcatele întregii lumi și oferă mântuirea în dar tuturor celor ce-și pun nădejdea în El. Știm că va veni din nou să judece pe cei nelegiuți și să răsplătească pe cei neprihăniți. Dar în măsura în care noi vom experimenta Evanghelia și ne vom bucura și minuna de ea, doar în această măsură o vom vesti altora cu bucurie și entuziasm.

În ce măsură avem o pasiune arzândă pentru cei pierduți? În ce măsură plângem cu lacrimi fierbinți pentru ei? În ce măsură dorim să le vestim Evanghelia? În ce măsură credem în puterea mesajului Evangheliei? În ce măsură credem în puterea mesajului Evangheliei? În ce măsură ne rugăm ca Domnul să ne deschidă noi porți pentru CUVÂNT?

2) Ce resurse folosim pentru împlinirea misiunii noastre?

Ne bazăm pe înțelepciunea și puterea noastră sau ne recunoaștem totala dependență față de Duhul Sfânt? Și când ne gândim la Duhul Sfânt avem în vedere o energie mistică sau înțelegem că este vorba despre o iluminare a minții, despre o cufundare în cunoașterea lui Hristos? Cu cât îl vom cunoaște mai mult, cu atât ne vom cupla mai mult cu El și cu atât vom putea trăi ca El. Iată de ce rugăciunea în cămăruță și studierea Scripturii sunt mijloace indispensabile pentru umplerea cu Duhul Sfânt.

3) Care sunt lucrurile care ne defocalizează de la împlinirea Marii Trimiteri?

Pentru ucenici sursa de defocalizare era legată de cercetarea vremurilor sau soroacelor. Dar pentru noi? În contextul nostru socio-economic cred că principala sursă de defocalizare este legată de lupta pentru existență, de îngrijorarea pentru ziua de mâine: Ce voi mânca? Ce voi bea? Cu ce mă voi îmbrăca? Unde voi sta? Plătirea datoriilor, nesiguranța locului de muncă, nevoile familiei, căutarea unei locuințe sau a unui nou serviciu, iată căile prin care cel rău ne defocalizează de la împlinirea misiunii noastre pe pământ. Astfel, nu mai suntem martori ai învierii, ci căutători de apartament, de bani, de serviciu, etc. Putem face observația că sursele de defocalizare sunt foarte diverse: căutarea unei soții, înfăptuirea dreptății pe pământ, alegerea unei facultăți, pregătirea pentru un examen, o boală în trup, etc.

4) Care dintre activitățile noastre nu sunt subordonate în mod conștient și creativ mandatului preoției?

Mandatul preoției înglobează întreaga noastră existență, tot timpul nostru, toate energiile noastre, toate activitățile noastre. În această afirmație găsim și soluția pentru a birui focarele de defocalizare. Soluția pentru a birui o sursă de defocalizare este să alegi să te încrezi în Dumnezeu și să subordonezi activitățile legate de acel domeniu, mandatului preoției. Pentru a înțelege mai bine soluția vom prezenta următorul exemplu. Îmi caut un serviciu. Îmi frământ mintea mereu, nu am pace, sunt plin de îngrijorări. Toate energiile și tot timpul meu sunt canalizate acolo. Reduc timpul de studiu și de rugăciune pentru a căuta mai intens. Ba mai mult, când sunt cu Scriptura în mâini nu pot studia, căci mă gândesc tot la serviciul meu... Găsirea unui serviciu este evident un focar de defocalizare. Soluția: aleg să mă încred în Dumnezeu. El a promis că va purta de grijă și eu Îl cred. Cred că El poate să-mi găsească un serviciu și cred că fără ajutorul Lui eu nu pot acest lucru. Apoi, chemarea mea pe pământ este să fiu martor al lui Isus. Trebuie să fac ce ține de mine și să caut un serviciu, dar cu măsură și cu cumpătate. Frământarea mea este: Doamne, du-mă unde crezi Tu că voi fi mai eficient ca martor al Tău. Deja mă rog pentru oamenii cu care voi lucra. Du-mă unde vrei Tu, chiar dacă îmi va fi mai greu, dar vreau să fiu martor al Tău acolo unde mă chemi Tu. Și în timp ce îmi caut acest serviciu, vreau să fiu mereu cu Tine. Vreau să fiu atent la oamenii cu care mă intersectezi și să luminez spre slava Ta, să mă rog pentru ei, să le vorbesc pentru Tine. De fapt, căutarea unui serviciu este doar un pretext; ea este de fapt un nou prilej de a lumina în întuneric!

Responsabilitatea Bisericii Neemia de a duce Evanghelia până la marginile pământului

“Și-Mi veți fi martori până la marginile pământului”.

Acest mandat este poruncit doar apostolilor sau și Bisericii universale a lui Hristos? După cum am subliniat deja, mandatul din 1:8 este și o profeție. Având în vedere că apostolii nu au finalizat acest mandat, este evident că el va fi finalizat prin Biserica lui Hristos de-a lungul veacurilor. Deci, nu doar apostolii ci întreaga Biserică a lui Hristos este responsabilizată să ducă Evanghelia până la marginile pământului. Da, fiecare Biserică locală de pe pământ trebuie să lucreze pentru împlinirea misiunii din 1:8. Cu toate acestea această misiune are o dimensiune progresivă: în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.

Într-adevăr, prima responsabilitate vizează locul unde ești, locul unde te aflai când te-a chemat Domnul. Dacă lecturăm cu atenție epistolele noului Testament vedem că ele nu abundă cu îndemnuri de genul: duceți Evanghelia în locurile în care ea nu a ajuns. Nu, ci cele mai multe îndemnuri vizează următorul fapt: fiți LUMINĂ în locul unde v-a așezat Domnul, fiți sarea cetăților în care locuiți. Astfel, prioritatea oricărei Biserici locale este de a penetra cu Evanghelia zona geografică unde ea este zidită.

Astfel, pentru Biserica Neemia prima responsabilitate este de a penetra cu Evanghelia întreaga cetate a Iașului. Dacă ne-am focaliza toate energiile doar asupra Iașului și a locurilor rvecine, atunci am sfida marea Trimitere și am fi insensibili față de inima lui Dumnezeu care bate pentru cei pierduți de pe toată fața pământului, dintre care foarte mulți nu au auzit niciodată de Evanghelie.

În epistole găsim îndemnuri pentru a ne ruga pentru misionarii ce se luptă să ducă Evanghelia în zone noi, nepenetrare încă (Ef. 6:19-20, 2Tes. 3:1-2). Tot în epistole găsim practica plăcută lui Dumnezeu de a susține financiar pe astfel de misionari (vezi Filipeni 4:14-19). Și nu în ultimul rând, *Faptele Apostolilor* aruncă provocarea fiecărei Biserici locale de a conlucra cu Duhul Sfânt pentru a trimite ea însăși noi misionari (*Faptele Apostolilor* 13:1-4).

De aceea, cred că alături de responsabilitatea de a trăi pentru mântuirea Iașului, Biserica Neemia trebuie să se roage pentru zonele neatinse de Evanghelie și pentru misionarii ce încearcă să pătrundă în aceste zone, să susțină financiar anumite lucrări misionare și să conlucreze cu Duhul Sfânt pentru a trimite ea însăși misionari în zonele neatinse de Evanghelie.

Dumnezeu ne cheamă la un echilibru sfânt. O primă extremă este să vezi doar lucrarea ta, iar marginile pământului să fie la porțile Iașului. O altă extremă este să visezi așa de mult la marginile pământului încât să uiți să vestești Evanghelia colegului de serviciu. Dumnezeu ne cheamă la echilibru sfânt: lucrez pentru mântuirea Iașului, dar am în vedere și marginile pământului.

Chemarea de a fi misionar

Când folosesc acest termen am în vedere slujirea de a duce Evanghelia în locuri în care aceasta nu a ajuns. Când mă uit în Noul Testament, văd cu claritate că Dumnezeu NU poruncește TUTUROR creștinilor să-și părăsească țara natală și să meargă într-o țară neevangelizată. Nu, când mă uit în *Faptele Apostolilor*, strategia Duhului Sfânt este alta. Duhul Sfânt vrea nu doar ca Evanghelia să fie vestită într-o anumită zonă, ci vrea și ca această zonă să fie expusă mărturiei permanente a unei Biserici locale. Deci, voia lui Dumnezeu este să-și continue mărturia în acel loc, iar pe de altă parte să trimită anumiți misionari care să întemeieze o nouă Biserică locală într-o nouă zonă neatinse de Evanghelie. Acești misionari au o chemare specială din partea Duhului Sfânt (*Faptele Apostolilor* 13:1-4). Deci, ca Biserică locală, nu trebuie să predicăm tuturor membrilor să-și părăsească țara și să meargă spre marginile pământului, ci să conlucrăm cu Duhul Sfânt, ca El să cheme dintre noi pe cei ce sunt făcuți pentru o astfel de lucrare. În acest context, fiecare dintre noi se poate deschide și se poate întreba: oare Domnul vrea să mă cheme să devin misionar?

Ce se întâmplă cu cei ce mor fără să audă de Isus Hristos?

Este o întrebare foarte importantă. Răspunsul pe care îl vom da va influența foarte mult nivelul nostru de implicare în a duce Evanghelia până la marginile pământului. Dar mai întâi

poate ar trebui să ne întrebăm dacă sunt oameni care mor fără să fi auzit de Isus Hristos? Răspunsul este afirmativ. Pe de o parte Matei 24 ne spune că sfârșitul va veni când Evanghelia va fi vestită în toată lumea. Or, cum sfârșitul nu a venit încă, este clar că Evanghelia nu a fost vestită în toată lumea. Deci sunt persoane care mor fără să fi auzit niciodată de Isus Hristos! Dar oare câți?

Cred că toate aceste persoane merg în Iad. Spre deosebire de preoția Vechiului Legământ, în Noul Legământ avem un mesaj mult mai specific pe care trebuie să-l propovăduim oamenilor. Dacă în Vechiul Legământ trebuia ca Enoh sau Noe să crezi într-un Dumnezeu Creator, să-ți ceri iertare de lucrurile rele înfăptuite și să-I slujești cu toată inima Creatorului, în Noul Legământ trebuie să-L vestim pe Isus Hristos, care a murit pentru păcat și a înviat a treia zi. În *Faptele Apostolilor* 4:12 Petru spune: “În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume (Isus Hristos) dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. Vom cita doar câteva versete: “Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre caer n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui dacă nu sunt trimiși?... Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin –cuvântul lui Hristos”. Conform acestor versete credința mântuitoare nu se poate naște fără auzirea mesajului despre Isus Hristos. Deci, cei ce n-au auzit de Isus Hristos, nu au avut cum să aibă o credință mântuitoare și deci nu au fost mântuiți. Și oare nu acest lucru ne motivează să ducem Evanghelia până la marginile pământului? Căci dacă oamenii ar putea fi mântuiți doar prin intermediul mărturiei creației, ce rost ar mai avea să lucrăm așa de mult să ducem Evanghelia la toate Neamurile? Oare nu tocmai acest gând al pieirii veșnice a celor ce nu aud de Isus a aprins focul misionar din inima lui W. Carey (noul misionar al Indiei), H. Taylor (marele misionar al Chinei), Livingstone (marele misionar al Africii)?

Deși această concluzie este foarte motivatoare pentru misionari, ea naște următoarea întrebare: cum rămâne cu dreptatea lui Dumnezeu și cu dragostea Lui? El pur și simplu nu dă nici o șansă de mântuire miliardelor de suflete ce mor fără să fi auzit de Isus?

Vom propune un răspuns ce are la bază Romani 1-2 și *Faptele Apostolilor* 10-11. În Romani 1-2 ni se spune foarte clar că Dumnezeu se descoperă prin creația Sa tuturor oamenilor și că toți oamenii sunt vinovați pentru că măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu. Iar pedeapsa meritată este absența lui Dumnezeu sau iadul etern.

Deci, Dumnezeu rămâne drept. Cei care n-au auzit de Isus, sunt VINOVAȚI pentru că L-au respins pe Dumnezeu care de mici li S-a descoperit prin creația Sa și i-a chemat în relație cu Sine. Știm din Vechiul Testament că, chiar după ce un om sau popor Îl respinge pe Creator, Acesta continuă să-l cerceteze prin aceeași mărturie a creației, prin vise și vedenii, prin diferite experiențe, prin boli, pedepse și suferințe, prin necazuri și rugăciuni ascultate.

Ce s-ar întâmpla dacă într-o zonă neatinsă de Evanghelie, un om ar rezona cu cercetarea lui Dumnezeu și ar deveni un căutător de Dumnezeu? Cunosând dragostea lui Dumnezeu putem răspunde că, cu certitudine, Dumnezeu îi va trimite un misionar care să i-L vestească pe Isus, să creadă astfel în Isus și să poată fi mântuit. Un lucru asemănător îl întâlnim în *Faptele Apostolilor* 10. Când Corneliu a răspuns cercetării Creatorului și-L căuta pe Dumnezeu, atunci Dumnezeu S-a îngrijit ca Petru să ajungă la el să-I vestească Evanghelia și să poată fi mântuit. Și nu cred că greșim dacă afirmăm că modelul din *Faptele Apostolilor* 10 este de fapt un principiu general valabil.

Putem enunța următoarele concluzii:

1. Orice suflet ce nu aude de Isus nu poate fi mântuit. Tocmai acest adevăr ne motivează la misiune.
2. Dumnezeu rămâne drept, căci toți L-au respins pe Creator măcar că L-au cunoscut.
3. Dumnezeu rămâne plin de dragoste, trimițând misionari oricărui căutător de Dumnezeu, oriunde s-ar afla el pe planetă.

B) 1 : 15-26 Alegerea lui Matia

Amintirea tragediei lui Iuda în acest capitol ne face să ne înspăimântăm. Iată că Iuda ar fi putu fi alături de cei 11, copleșit de onoarea de a continua măreața lucrare a lui Isus. Dar iată că nici pământește nu a sfârșit mai bine ca ceilalți ucenici. Dacă ceilalți ucenici au fost implicați în lucrarea de slujire a Trupului lui Hristos, au experimentat tot felul de minuni, precum și bucuria unei mari treziri spirituale, Iuda a fost chinuit de mustările de conștiință, s-a sinucis și a ajuns o pricină de groază pentru toți locuitorii Ierusalimului.

În acest context putem sublinia și harul lui Dumnezeu pentru locuitorii Ierusalimului. Petru spune despre sfârșitul groaznic al lui Iuda: *“Lucrul acesta a ajuns așa de cunoscut de toți locuitorii din Ierusalim, încât ogorul acela a fost numit ogorul sângelui.”* (1:19). Însă păcatul lui Iuda reflectă păcatul întregului Israel de a-L fi răstignit pe Isus. De aceea sfârșitul lui Iuda devine un avertisment și o prevestire a sfârșitului Ierusalimului și al întregului Israel care a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Iată că din primele zile de după răstignire, Dumnezeu în îndurarea Sa cea mare, cheamă Ierusalimul la pocăință prin sfârșitul tragic al lui Iuda.

Sfârșitul personajului Iuda prevestește sfârșitul seminției IUDA. Și într-adevăr citatul din Ps.69 întărește acest lucru. În Ps. 69:25, Mântuitorul vorbește despre pedeapsa vrăjmașilor Lui și spune: *“Pustie să le rămână locuința și nimeni să nu mai locuiască în corturile lor!”* După cum vedem, această pedeapsă nu-l vizează numai pe Iuda, ci pe toți dușmanii lui Mesia. Iuda este primul care primește pedeapsa, însă, după cuvintele lui Isus, aceeași pedeapsă se va abate peste toți potrivnicii Lui: *“Iată că vi se va lăsa casa pustie ...”* (Luca 13:35)

Dacă Ps.69 este un psalm mesianic care vorbește în general despre vrăjmașii lui Mesia, Ps. 109 este un psalm mesianic care se referă în primul rând la Iuda. Probabil Isus a discutat acești doi psalmi cu apostolii după înviere. Cei doi psalmi ne descoperă două lucruri care se întrezăresc mai puțin în mod explicit din Evanghelii. Amândoi țin de frământările lăuntrice ale lui Isus. Dacă Evangheliile ne prezintă evenimentele “din afară”, psalmii ne prezintă aceleași evenimente însă “din lăuntru”. Primul lucru este reprezentat de suferința interioară a lui Isus în fața nedreptății, iar al doilea lucru, surprizător, de speranța și dorința sufletului Său de a fi răzbunat de Dumnezeu. Da, Isus își iubea vrăjmașii și dorea ca aceștia să se pocăiască și să fie mântuiți. Dar în caz că respingeau pocăința, Isus le dorea pieirea și pedepsirea din partea Dreptului Judecător.

Textul din Fapte insistă însă pe faptul că după înălțarea lui Isus, apostolii rămân sub autoritatea Vechiului Testament. Ei înțeleg tragedia lui Iuda, prin intermediul Scripturilor Vechiului Testament și împlinesc îndemnul din Ps. 109:8: *“Și shujba lui s-o ia altul!”* Vedem deci că întâlnirea cu Hristos cel înviat nu diminuează, ci consolidează autoritatea Vechiului

Testament. Ei rămân la ce este scris și doresc să împlinească tot ce este scris. Minunea învierii nu este considerată deci un argument așa de puternic încât să nu prea mai avem nevoie de autoritatea Vechiului Testament.

Slujba lui Iuda ar fi fost aceea de a fi martor al învierii lui Hristos. Acum altcineva trebuie să împlinească această slujbă. Dar oare cine? Și care sunt condițiile pe care trebuie să le împlinească?

Trebuie deci ca:

Dintre cei ce ne-au însoțit în TOATĂ vremea în care a trăit Domnul Isus între noi,

- *cu începere de la botezul lui Ioan*
- *până în ziua când S-a înălțat de la noi, să fie rânduit UNUL, care să ne însoțească drept MARTOR al ÎNVIERII LUI.*

Întrebarea pe care ne-o punem este următoarea: “Dacă trebuia să fie un martor al învierii, de ce nu ajungea condiția ca să-L fi văzut pe Domnul Isus înviat? De ce condiția este aceea de a fi asistat la toată lucrarea lui Isus, de la botezul lui Ioan și până la înălțare?”

Evenimentul învierii este strâns legat de întreaga lucrare a lui Isus. Semnificația învierii lui Isus poate fi înțeleasă cu adevărat doar în contextul întregii Sale lucrări și al Scripturilor Vechiului Testament. Da, ei erau martori ai învierii lui Isus. Dar cine era acest Isus? De ce murise? De ce înviase? Isus era Mesia promis de Vechiul Testament, care a trăit o viață fără păcat, oglindind slava Tatălui, dar care a murit ca jertfă pentru păcat, și a înviat pentru că noi am fost socotiți neprihăniți. Învierea Sa este dovada că jertfa Sa a fost primită, că păcatele noastre au fost ispășite și ,deci, că există iertare, mântuire și speranță. Toate aceste evenimente ne fac o chemare clară: aceea de a ne pune încrederea în Isus, de a trăi ca El și pentru El, în nădejdea întâlnirii cu El. Evenimentul învierii nu poate fi separat deci nici de lucrarea publică a lui Isus, și nici de autoritatea Vechiului Testament.

Care să fie ideea centrală a acestui pasaj? Avem mai întâi tragedia lui Iuda prevestită de Scripturile Vechiului Testament, apoi disponibilitatea apostolilor de a asculta de porunca Vechiului Testament și de a găsi pe cineva în locul lui Iuda, apoi condiția ce trebuia îndeplinită pentru a putea fi apostol și în cele din urmă alegerea lui Matia prin tragere la sorți. Oare pe ce anume vrea să insiste autorul? Și oare care să fie rolul acestui pasaj așezat între înălțare și Rusalii?

Iată care ar putea fi o posibilă legătură între cele două pasaje. În prima parte a capitolului 1 să ni se creioneze mandatul de a fi martori ai învierii lui ISUS, iar în a doua parte a capitolului să ni se sublinieze că mesajul învierii lui Isus nu poate fi desprins de contextul întregii Sale lucrări publice și de autoritatea Vechiului Testament.